

TEREZA ČANG

NEBO
je zvalo
moje IME

Neverovatne istinite priče o
onostranim susretima i
životu posle smrti

Prevela Zvezdana Šelmić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

*Baš kao što sveća ne može goreti bez vatre, tako ni
naše telo ne može živeti ako nam je duh mrtav.*

BUDA

Jer smrt nije ništa drugo do okret iz vremena ka večnosti.

VILIJAM PEN

UVOD

IZVAN OVOG SVETA

*Ako nađemo u sebi žudnju koju ništa drugo
ne može da ublaži, jedino objašnjenje jeste
da smo stvoreni za neki drugi svet.*

K. S. LUIS

Ja verujem u nebo. Osećam, duboko u srcu, da ljudi ne umiru i da nas svi naši najdraži prate s druge strane i obraćaju nam se, ovde na zemlji, na bezbroj čudesnih načina. Da, iskustva bliske smrti su nešto najbliže „dokazu“ postojanja nebesa, ali ja verujem da nam se nebesa obraćaju i kroz žive snove, nežne dodire, tople osmehe, divne pesme, neobične mirise, blesak spoznaje, veličanstvene duge, bela pera, meke oblake, pesmu ptica, dašak vetra, sunčevu svetlost, ljubaznu reč ili dobro delo, čudesnu slučajnost, kroz bilo koga i bilo šta što, u kratkom trenutku blaženstva, ponese naš duh s ovog sveta. Ako ste ikada iskusili neočekivani osećaj ljubavi, divljenja, isceljenja i radosti, verujem da su to i vas pozvala nebesa.

Naravno, ni ja ovo nisam oduvek tako jasno uviđala. Iako sam rođena u porodici vidovnjaka i medijuma – i ne sećam se da je postojalo vreme kada me *nije* privlačio nevidljivi svet – bilo je u

mom životu mnogo trenutaka kada sam žudela da čujem, vidim ili osetim večni duh koji postoji unutar i oko nas, ali uvek me je dočekivala samo tišina. Sigurna sam da nisam jedina koja se tako osećala. Možda mislite da nikada nećete čuti nebeski glas. Možda želite da verujete u raj, ali u vama obično prevladava sumnja. Možda ste iskusili nešto što ste u tom trenutku smatrali čarolijom, ali kad se vratite na taj događaj, počnete da se predomišljate jer više ni u šta niste sigurni.

Malo ljudi je doživelo bliski susret sa smrću ili direktnu potvrdu postojanja života posle smrti kroz pun doživljaj zagrobnog života, posle čega nema nikakve sumnje da život posle smrti postoji (i ja ne spadam među njih). A šta imamo mi ostali? Odakle da steknemo uverenje i utehu? Kako možemo zasigurno znati da li čujemo glas s nebesa ili ne?

Ova knjiga ne govori samo o čudesnim trenucima, ili onima koji su toliko neobični da nema nikakve sumnje da su nebesa progovorila, jasno i glasno. Reč je i o manje očitim načinima na koje nam nebesa mogu došapnuti nešto kad se osećamo neshvaćeno, nevoljeno i usamljeno. Moja najveća nada je da ćete, čitajući naredne stranice, otvoriti um i srce svom duhu, da će vam to pomoći da shvatite da vas nebesa dozivaju neprekidno i neprimetno. Dozivaju vas i sada, dok čitate ove reči.

Otvorite um

Naravno, ne mogu vam ponuditi čvrst dokaz, ali pokušaću da vam pomognem da otvorite um za realnu mogućnost da raj postoji i da ima života posle smrti. Otvorite um i možda ćete osetiti da vam se život čudesno menja.

O duhovnom pišem već dugo. Za to vreme sam pročitala na hiljade priča o zagrobnom životu i iskustvima bliske smrti (zvaćemo ih IBS) ljudi različite dobi, porekla, vere i načina života. Razgovarala sam o zagrobnom životu i duhovnosti s nekim od najvećih

Nebo je zvalo moje ime

svetskih stručnjaka, učiteljima, naučnicima i parapsiholozima. Sve to me je ubedilo da život posle smrti zaista postoji, a shvatila sam i da svako, ko god da je i odakle god potiče, može naći svoj jedinstveni način da razgovara s nebesima.

Takođe sam primetila da nas, iako se način na koji nebesa iskazuju svoje blagotvorno postojanje umnogome razlikuje po detaljima i okolnostima, sve priče podsećaju da ono što zaista vidimo i nije toliko važno. Moramo obratiti pažnju na nevidljivo kako bismo shvatili smisao. Nevidljivo ima najveću moć, uvek je tu negde i predstavlja konačnu stvarnost – verovali mi u to ili ne.

Kad razmislim o svom životu, uviđam da je upravo ta moć nevidljivog uvek bila prisutna. Samo što ja toga nisam bila uvek svesna.

Glava u oblacima

Uglavnom sam se osećala kao autsajder; činila sam sve što sam mogla kako bih se uklopila i delovala kul. Želela sam da budem prihvaćena. Radila sam vredno i savesno, ali ništa nije uspevalo. Nikada se nisam osećala „normalno“, niti kao da bilo gde pripadam. Povrh toga, nisam imala nikakvu ideju zašto sam uopšte na ovoj planeti i koja je svrha mog postojanja.

To što sam rasla u porodici vidovnjaka i medijuma, uvek na ivici siromaštva, nije mi mnogo pomagalo. Sećam se šaputanja kad bi me majka (koja je bila holandska Indonežanka s jakim naglaskom, što ju je, verovatno, u Velikoj Britaniji šezdesetih godina i te kako činilo autsajderom) i otac (koji jeste bio Britanac, ali takođe autsajder – zbog invaliditeta, a bio je i blago autističan) doveli pred školu. Sećam se ruganja. Sećam se želje da nekako iščeznem odatle.

Naravno, škola je za mene bila mučenje. Pohađala sam je u vreme kad su nastavnici puštali učenike da biraju svoju ekipu za takmičenja, i pogodite ko je uvek bio biran poslednji. Sad kad mislim o tome, ne krivim decu iz razreda, jer ja svakako nisam

imala koordinaciju ruka-oko, a bila sam i sklona maštanju, dakle, *jesam* bila vrlo nepogodan član bilo kakvog tima – i u sportu i u svemu ostalom.

Priča o izolaciji nastavila se i na Univerzitetu u Kembridžu. Bila sam iz siromašne mešovite porodice i nisam imala ni prodornost ni finansijska sredstva ni samopouzdanje da se uklopim. Činjenica da sam devojka takođe nije bila od pomoći jer je Kembridž u to vreme bio uglavnom muški univerzitet, a ja sam išla na Kraljev koledž, prepun momaka s Itona. Bila sam suviše stidljiva da bih jela u veličanstvenoj trpezariji, tako da sam se krila u svojoj sobi s kesicom čipsa i knjigama iz biblioteke. Na seminarima i u grupama za vežbe davala sam sve od sebe da se stopim s pozadinom, jer me je elokvencija vršnjaka nagonila da ustuknem. Jedino sam na igrankama osećala relativno samopouzdanje, pošto sam bila talentovana za ples.

Sad kad mislim o tome, ne znam zašto mi je uopšte ponuđeno mesto na tako uglednom univerzitetu, s obzirom na moje neobične porodične okolnosti i znatan udeo obrazovanja kod kuće. Vreme koje sam provela tamo čini mi se nestvarnim. Sigurno su nebesa imala neku ulogu i u mom odlasku na Kembridž, jer su svi ostali univerziteti odbili moju prijavu. Samo je Kembridž imao poverenja, i biću im zauvek zahvalna za neprocenjivu priliku koju su mi pružili.

No, nažalost, porast samopouzdanja zbog prijema na Kembridž nije mi pomogao da prevaziđem osećaj da nisam dovoljno dobra – on je provejavao i kroz moje prve zrele godine. Posle univerziteta sam se gubila u vezama i poslovima koji jednostavno nisu bili za mene, što mi je dodatno ugrozilo samopoštovanje (ako je to uopšte moguće). Mislim da ste sad već stekli sliku. Bila sam kao krhka trska koja se povija pod vetrom.

Jasno mi je sad da je stalni osećaj da se nigde ne uklapam za pravo čežnja za pronalaženjem duhovnog smisla i istinskim razumevanjem sebe. Želela sam da pripadam, tragala sam za srećom i smislom, ali lutala sam pogrešnim mestima. Nisam imala pojma

ko sam zapravo i šta treba da budem i činim. Naravno, u to vreme osećala sam se kao da nisam s ovog sveta – kao da sam deo nečeg drugog.

Da sve bude još gore, zbog nečeg sam uvek mislila i osećala drugačije od svojih vršnjaka. Bila sam izuzetno emotivna i plakala zbog svake sitnice – ne znam koliko puta su mi ljudi rekli, za moje dobro, da sam suviše osetljiva. Smetala su mi jaka svetla, gužva i buka. Sanjala sam živopisne snove, a samoća mi je bila neophodna koliko i hrana i voda. Baš kao neka junakinja Džejn Ostin – ako nisam imala prostora da na miru razmislim o događajima od proteklog dana, postala bih napeta i razdražljiva. Svet mi se činio kao strašno i preteće mesto. Bilo mi je potrebno povlačenje kako bih obnovila emotivnu snagu.

Takođe mi se činilo da su svi drugi usredsređeni na svakodnevna zbivanja, a moj um je uvek negde u oblacima. Stalno sam mislila: *Je li to sve? Rodimo se, završimo školu, nađemo posao, venčamo se, imamo decu i/ili karijeru, a onda ostarimo i umremo? Je li to sve u životu?* Svet, u kom sam tražila svoje mesto, cenio je novac, romantiku, izgled i uspeh, a moje duhovno vaspitanje stalno mi je pak poručivalo da uvek postoji nešto više, nešto iznad obične svakodnevice. Nevolja je što nisam uspevala da nađem to nešto više, žudela sam da budem primljena i prihvaćena, ali svet kao da nije mario, pa čak ni primećivao tu nevidljivu stranu života. Zato mi je u umu i srcu neprekidno besnela bitka. Silno sam želela da se povežem sa svetom, ali nisam uspevala.

Nije pomagalo što sam u to vreme imala samo vrlo kratke susrete s nevidljivim svetom. Prvi kog se sećam dogodio se kad mi je bilo šesnaest godina; patila sam od anoreksije i polako se ubijala strahom od sopstvenog tela, hrane, drugih ljudi, sveta, života, vasseljene – svega. Jednog jutra sam s mukom ustala iz kreveta da navučem zavese, jer mi je smetalo i svetlo. Pruga sunčevog sjaja spustila se na mene i stala sam kao ukopana. U tom trenutku prošlo me je osećanje radosti, ljubavi i neverovatne topline. Shvatila sam da želim da živim i da postoji bolji način od mržnje prema

sebi: put svetlosti i ljubavi. U narednim mesecima gađenje prema hrani počelo je da nestaje. Postepeno sam se oporavila, bez bolnice i psihijatra, nalazeći nadahnuće u ljubavi koja je rasla u meni i unutrašnjoj svetlosti. I dalje sam se osećala nekako izmešteno i zbušnjeno pred sopstvenim životom, ali onaj kratki pogled na toplinu i sigurnost dao mi je nešto čega ću se držati – nadu da zaista postoji neki drugi put.

U to vreme moje iskustvo bilo je porodična tajna – znala sam da mi niko drugi ne bi verovao. Svoj susret s duhovnom stranom života skrivala sam u sebi, zatrpavajući se poslom u želji da izađem na kraj sa svakodnevicom; izabrala sam utabani put straha, nadmetanja i jednoličnosti. Mislila sam da će otuđenost nestati i da ću se isceliti ako postanem normalnija. Međutim, sve se pogoršalo i dovelo me do potpuno pogrešnih ljubavi, zavisnosti od vežbanja i drugih izuzetno nezdravih, nesrećnih, međuzavisnih i po mene štetnih scenarija. Bila sam u kasnim dvadesetim kada mi je život postao još mračniji posle iznenadne majčine smrti. Silno sam želela da mi pošalje neki znak. Pošto nisam osećala duhovnu povezanost s majkom, izgubila sam veru u postojanje života posle smrti i upala u kliničku depresiju.

Na sreću, moja žudnja za duhovnim smislom nije potpuno nestala; uvek je nekako uspevala da me u poslednji čas odvuče s ivice propasti. Blagi podstreci odozgo – snovi, ko incidencije i blesci intuicije – nastavili su da me vode i štite. Tada nisam prepoznala u njima božansko nadahnuće, ali sve se promenilo kad sam zašla u tridesete i kad su mi nebesa poslala znak koji nisam mogla ni da objasnim ni da odbacim. Iako sumnje nisu sasvim nestale, taj znak mi je dao duhovni temelj i smisao za kojim sam tragala. O susretu sa životom posle smrti, koji mi je promenio život, ispričaću u prvom poglavlju, kako biste razumeli zašto se smatram pozvanom da širim uverenje da zagrobni život postoji. Zasad, vratićemo se onome što je ovde najvažnije – vama.

Da popričamo o vama

Nije važno da li ste imali iskustvo bliske smrti, susret s preminulim ili dramatični poziv s nebesa. Činjenica da vas privlače duhovna pitanja i da čitate ovu knjigu govore o vama sve što treba da znam.

Zamislite ovu knjigu kao duhovni poziv, koji će vas povezati s delom nebesa u vašem srcu i prisustvom božanskog svuda oko vas. Znam da čeznete da negde pripadate. Možda ste, kao i ja, oduvek osećali da ste pomalo van ovog sveta. Možda duboko žalite zbog gubitka voljene osobe, ili posla, možda ste se izborili s traumatičnim raspadom veze. Možda pokušavate da izađete na kraj sa stresom, zavisnošću, depresijom, niskim samopoštovanjem ili izgledom. Možda čak i nemate nikakve probleme ili konflikte – samo ste stigli do trenutka kada želite da saznate dublji smisao svega.

Situacija u kojoj se trenutno nalazite sasvim je normalna, jer većina nâs je mnogo puta bila odvojena od ljubavi. Dobijamo kratke nagoveštaje kad osetimo nešto lepše, možda kroz vezu s nekim, lepotu prirode, nečiju dobrotu ili trenutke neobjašnjivog oduševljenja, ali zapravo ne verujemo tim trenucima i oni brzo minu. Zbog nečega pre poverujemo strahu nego ljubavi, ali glas u nama podseća da postoji nešto bolje – da je ljubav moćnija – i taj glas vas je privukao ovoj knjizi. On žudi da vas poveže s nebesima.

Mnogo puta sam birala strah umesto ljubavi i zato sam postepeno izgubila veru i u raj i u sebe. Međutim, što sam starija, a naročito otkad sam ušla u petu deceniju, sve dublje osećam prisustvo raja i preminulih voljenih osoba, a to mi daje snagu i hrabrost, posebno u mračnim danima. Ono što sam doživela i bezbroj priča koje sam pročitala trebalo bi da mi pruže takozvani dokaz koji mi je potreban, ali moja iskustva sa životom posle smrti i decenije istraživanja nisu pravi podstrek. Verujem zato što sam konačno naučila da prihvatim vrhovnu moć svoga srca da me poveže sa životom posle smrti. Upravo putem srca, i ljubavi koja u njemu obitava, nebesa mi se obraćaju i sada.

Da porazgovaramo o raju

Tradicionalnu sliku raja čine beli oblačići, harfe, duše preminulih i krilati anđeli s oreolima, ali retki su oni koji su videli ovakav raj. Istražujući, i polazeći od svog iskustva, došla sam do toga da se raj zemlji javlja u različitim oblicima, i da ga svaka osoba oseća na svoj način. Nekad je vidljiv, nekad ne. Mogućnosti večne ljubavi i dobrote na ovom svetu su beskonačne, a o nekima ćete moći da čitate u ovoj knjizi. Možda ćete pomisliti kako za neke priče postoje logična ili psihološka objašnjenja, ali za one koji su ih iskusili nikakva racionalnost ili skepsa neće biti ravne po snazi njihovom uverenju da su im se nebesa obratila, ili da su čuli glasove preminulih. Definicija vere je, uostalom, čvrsto uverenje – ili, tačnije, poverenje – bez potrebe za konačnim i neoborivim dokazom.

Po meni, jedini zaključak do kog sam došla na osnovu velikog broja pouzdanih izjava svedoka jeste da je raj stvaran, da postoji svuda oko nas i unutar nas. Postoji duh (svest) u nama i nevidljivi duhovni svet koji nas okružuje i prepliće se s fizičkim. Stoga je raj više stanje uma ili večna svest nego neko konkretno mesto. Ljudi ne iskuse raj samo zato što su vernici ili zato što veruju u njega, pa čak ni zato što žude ili žele da ga vide, nego zato što je došao pravi trenutak da probude svoju duhovnost.

Ja sam živi dokaz da religija, verovanje u život posle smrti i želja da vidimo duhove i razgovaramo s njima nisu neophodni preduslovi za susrete sa životom posle smrti. Od ranog detinjstva su me učili da verujem u raj, strašno sam želela da pričam s onima s druge strane i u mnogo situacija stvarno mi je trebala pomoć odozgo. Nisam je dobila – čula sam samo tišinu. Silno sam se trudila i eksperimentisala s različitim religijama i verovanjima, ali to me nikuda nije odvelo. Zamislite koliko sam bila razočarana – odrasla sam u porodici vidovnjaka, čiji dar nisam nasledila.

Danas sam u duhovnom smislu znatno napredovala. Bilo je potrebno više od četiri decenije da dođe do preokreta, ali sebe još ne mogu da nazovem vidovnjakom. Uglavnom kažem da sam

Nebo je zvalo moje ime

obična osoba koja je imala priliku da vidi ponešto neobično – ali to što nisam zavirila u zagrobni život niti sam videla ili čula nebesa onako kako to može medijum ili vidovnjak znači mi sve manje i manje. Godine i život su me naučili da mi se nebesa obraćaju na način koji je jedinstven i veoma ličan, a suptilnost tog načina ne čini iskustvo ništa manje dubokim.

Znam da nisam sama u tom postepenom i individualnom buđenju duha. Hiljade priča o susretima sa životom posle smrti, koje su mi stizale godinama, dokaz su da ljudi pobeđuju strahove i rezerve i okreću se ka nebesima. Postoji bezbroj knjiga, veb-sajtova, časopisa, blogova pa i igranih i dokumentarnih filmova – a da ne govorimo o strogim istraživanjima naučnika i lekara – koji sve više potvrđuju da svest postoji i posle smrti.

Biću iskrena i nikad neću tvrditi da imam odgovore na sva ona velika pitanja, ali znam da je vera u nebesa i u život posle smrti u ovom trenutku masovnija nego ikada. U svetu u kom ponovo besne verski i sukobi zbog nepravedne raspodele bogatstva nikada nije bilo važnije da verujemo u moć ljubavi i dobrote koji postoje u nama i oko nas, i da saosećanje, svetlost i večni život uvek pobeđuju sile mržnje, tame i smrti. Nikada nije bio bolji trenutak da se objavi ovakva knjiga posvećena postojanju raja.

Glasovi s nebesa

Na narednim stranicama naći ćete mnogo čudesnih priča o životu posle smrti, koje sam dobila od svojih čitalaca, a među njima su i moja lična duhovna iskustva i saznanja. Želim da razumete moje poreklo, pa zato u prvom poglavlju opisujem svoju potragu za načinom da uhvatim glas nebesa, kako mi je duhovni glas spasao život, što je bilo pokretač moje karijere pisca o duhovnom, i nakon čega su počela sva istraživanja i prikupljanja priča o životu posle smrti iz celog sveta. Sledeća četiri poglavlja govore o načinima na koje najčešće, po mojim zaključcima, nebesa mogu da nam se obraćaju

– putem vida i sluha, intuicije i emocija. Šesto poglavlje opisuje neverovatni svet iskustava bliske smrti. Sedmo sadrži savete kako da uspostavite komunikaciju s duhovnim svetom, a osmo je posvećeno temi znakova, to jest posetnica zagrobnog života. Deveto poglavlje završava se toplom porukom odozgo. Postoje i dodaci koji dopunjuju određene delove knjige.

Priče koje sam dobila od različitih ljudi su verodostojne, promenila sam samo imena – i poneki detalj – kako bih im zaštitila identitet. Svi koji su mi se javili ostavili su na mene divan utisak svojom iskrenošću i nemam nikakav razlog da sumnjam u njih. Neki su napisali i da su prvi put nekome poverili svoju priču. Drugi su govorili kako, sve do trenutka kad su nebesa posegnula ka njima, nisu bili naročito duhovne osobe, čak su se i smejali pomisli na zagrobni život. Neki su pak bili vernici. Kao i većina danas, verovali su u nešto, ali nisu bili sigurni u šta, sve dok im se nebesa nisu javila i njihov život ispunila smislom.

Baš kao što ja ne smatram sebe vidovnjakom ili medijumom, već običnom osobom, tako su i priče koje ćete ovde čitati iskustva običnih ljudi, koji vode običan život, a ima ih iz svih slojeva, kultura i delova sveta. Nadam se da će vas živ i snažan prikaz načina na koji umrle voljene osobe i glas s nebesa mogu da vam se obrate nadahnuti da nađete svoj duhovni put ili da s obnovljenom snagom nastavite onim kojim ste već išli.

Nadam se da će vas priče dirnuti, kao što mene uvek dirnu i nadahnu, i da ćete svoje duhovno iskustvo, priču ili saznanje, ako ih imate, poželeti da podelite sa mnom (za detalje pogledajte *Pogovor*). Što više nâs bude govorilo o nebesima i saopštavalo svoje doživljaje, nebesa će nam biti sve bliža.

Suze i osmesi

Danas nebesa i dalje pozivaju moje ime, a meni je čast što mogu da podelim s vama svoju priču i čudesne priče drugih ljudi.

Nebo je zvalo moje ime

Mnogo je suza i osmeha prešlo preko mog lica dok sam pisala ovu knjigu i otvarala se svom duhovnom pozivu, a uz njih su došli i odgovori na pitanja koja su me mučila čitavog života. Ipak, dok budete čitali, imajte na umu da, kao i u svakoj knjizi, kao i u životu, najvažnija poruka leži u vašem srcu i duši i zato je nevidljiva. Možete je uzeti kao metaforu ili kao direktnu istinu – svejedno je. Ali ako budete pažljivo čitali i dobro osluškivali svoje srce, možete saznati mnogo o sebi, naročito kada naučite da čitate između redova.

Na samom kraju, želim da vam zahvalim što čitate ovu knjigu i tako stajete u red s ljudima širom sveta, koji žude da čuju duhovni glas i da se povežu s voljenim osobama koje su preminule. Nadam se da ćete ponovo otkriti sebe i ono što vam je najvažnije, kako u ovom životu, tako i u onom sledećem. Nadam se da ćete mnogo naučiti o svetu duhovnog i, kada vam se sledeći put obrati odozgo, ili nežno pokuca na srce, biti spremni da smesta prepoznate da vas to nebesa zovu – da pozivaju da budete puni ljubavi, dublje i moćnije nego što ste mislili da je moguće.

Nadam se da ćete se jednog dana probuditi, duboko udahnuti, ostati nepomični i čuti kako vas nebesa pozivaju.

*Nebesa danas zovu. Pssst. Oslušnite.
Da li ih čujete? Hoćete li odgovoriti na poziv?*

ANONIMUS

POGLAVLJE 1

NEBESA SU ZVALA MOJE IME

*Duhovno putovanje je individualno, duboko lično.
Ne može se organizovati ni regulisati. Nije istina da
svi treba da idu istim putem. Slušajte svoju istinu.*

RAM DAS

Pošto sam, kao što sam već rekla, rasla u porodici vidovnjaka i medijuma, želela sam da čujem glas s nebesa, da budem kao onaj dečak iz filma *Šesto čulo* i vidim mrtve ljude. Samo što ja nisam bila kao on. Bila sam osetljiva, sklona razmišljanju i apsolutno sam verovala u raj, ali nisam imala iskustvo direktne komunikacije s onostranim. Jednostavno, nisam mogla da vidim, čujem ili osetim nebesa.

Kako sam se bližila dvadesetoj godini, sve više sam žudela za prisnim dijalogom sa nebesima, što me je privuklo kontemplaciji. Odlučila sam da provedem nekoliko nedelja u manastiru da bih razmotrila mogućnosti koje imam. Bilo mi je potrebno duhovno putovanje kako bih saznala da li će mi se nebesa obratiti.

Tajne sestrinstva

Mirni ritam molitvi u manastiru i tiho veselo društvo sestara činili su mi se kao pravo pročišćenje. Prema Aristotelovim rečima, sreća je najviše osećanje kontemplativnog života, a u to vreme bila sam pod velikim uticajem njegovih čvrstih argumenata da je kontemplacija neophodna za postizanje duhovnog ispunjenja. Spisi moje imenjakinje sestre Tereze, naročito njen *Unutrašnji zamak*, knjiga o životu ispunjenom molitvama i stalnom intimnom dijalogu s božanskim, kao da su me pozivali da prihvatim život kontemplacije. Drugi veliki uticaj na moja razmišljanja izvršila su dela Tomasa Mertona (preminuo 1966), koji je napustio dinamični život u Njujorku i prešao u manastir. Mertonov duhovni pohod bio je da probudi svoju duhovnu stranu i stekne uvid u prirodu stvari. Smatrao je da su mu potrebne jednostavnost i tišina kako bi mogao da čuje kad mu se nebesa obrate. Shvatila sam da je to potrebno i meni.

Život u manastiru, pogotovo ženskom, obavijen je brojnim misterijama, ali na osnovu mog iskustva, doduše kratkog, mogu vam reći da su tamo najvažniji jednostavnost i otvorenost, a ne nekakve misterije. Moram dodati da je život monahinja, iako izgleda uređen i spokojan, zapravo često izuzetno složen, a ponekad i mučan. Vrlo brzo mi je postalo jasno da takav život nije za mene i da mi se nebesa neće obratiti. Ipak, spoznala sam neke duboke duhovne istine i dozvoliću sebi da malo skrenem s teme i podelim ih s vama, jer, u neku ruku, nebesa mi se jesu obratila kroz ono što sam za to vreme naučila. Sada mi je jasno da sam tamo dobila recept za duhovno ispunjen život.

Naučila sam da se karakter i izgled smeju procenjivati samo na osnovu unutrašnje lepote. To je veoma važna poruka u naše doba, jer su ljudi opsednuti spoljašnjim izgledom. Svi mi želimo da izgledamo lepo, ali nećemo zablistati koristeći šminku i oblačeći firmiranu odeću, već samo ako postignemo unutrašnju sreću. Ako je neko srećan, zračiće toplinom koju ne može da podari nikakav stajling. Zato, kad sam konačno prevazišla alergiju na društvene